

Arrest

nr. 244 463 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. S. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Shadalam, een dorp gelegen in het Barabad district van de provincie Kunar. U woonde daar samen met uw moeder, broer en uw oom langs vaderzijde. U heeft de Pashtun ethniciteit en bent een soennitisch moslim. U bent ongeschoold maar bent wel beoefende kleermaker met enige werkervaring. U heeft uw hele leven in Shadalam gewoond met uw familie. Na het onfortuinlijke overlijden van uw vader kwam uw familie echter onder de hoede van zijn broer, L. (...). Uw oom was echter geen gemakkelijk man. Onophoudend mishandelde hij uw moeder en kregen ook u en uw broer het hard te verduren. Op een

bepaald moment had uw moeder er echter genoeg van. Ze besloot weg te vluchten uit de greep van uw oom en vertrok met u en uw broer richting Kabul. Eens in Kabul vonden jullie onderdak bij de man die jullie daarheen had getransporteerd, I. (...). Hij regelde ook meteen een job voor u bij een kleermaker. U was daar een anderhalve maand werkzaam, maar leverde tegelijkertijd ook seksuele diensten tegen betaling aan uw baas. Wanneer uw moeder dit vernam, diende u onmiddellijk te stoppen met werken bij deze kleermaker. In deze periode kreeg uw broer ook een telefoontje vanuit Shadalam. De zoon van uw oom, E. (...), wilde met hem afspreken om tot een vergelijk te komen wat betrof de gronden van uw overleden vader. Uw broer keerde daarop terug naar Shadalam, maar werd meteen vermoord door E. (...). Uw neef besloot daarop een huurmoordenaar naar Kabul te sturen om ook u te liquideren. Tegen die tijd was u echter terug werkzaam bij de kleermaker. De huurmoordenaar die ze stuurden, was onder de indruk van uw vaardigheden als kleermaker en vond u tevens een keurige jongeman. Hij besloot dan ook om u niet te vermoorden maar informeerde u wel over het moordcomplot dat was gesmeed tegen uw persoon. Hierop besloot u dan Kabul, en vervolgens Afghanistan, te verlaten. U stak de grens over naar Iran, van waaruit u doorreisde naar Turkije. Daar maakte u de oversteek naar Bulgarije. Vervolgens reisde u naar Servië om zo langs Kroatië en Slovenië te passeren. Eenmaal in Italië reisde u nog doorheen Oostenrijk. Daar verbleef u met uw nicht S. B. M. (...) (O.V. nummer (...), CG (...)). U reisde met uw nicht en haar kinderen verder naar Duitsland om uiteindelijk in Frankrijk te arriveren. Van hieruit ging u naar België en diende u op 7 februari 2019 uw verzoek om internationale bescherming in. Uw nicht S. B. M. (...) diende hier dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. U legt ter staving van uw verzoek op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Vooreerst dient ten aanzien van uw ingeroepen vluchtmotieven uit Afghanistan te worden aangestipt dat deze geen verband houden met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om als vluchteling te worden erkend dient u aan te tonen dat u vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. U beweert echter naar aanleiding van een grondconflict met uw oom en zijn zoon deze personen te vrezen die u ,teneinde hun erfrecht veilig te stellen, willen elimineren. De elementen die u aanbrengt kaderen in de gemeenrechtelijke sfeer van het recht en zijn interpersoonlijk van aard. Het betreft met name een intra-familiaal conflict dat over eigendomsrecht gaat. Uw verklaringen volstaan geenszins om aan te tonen dat u in uw land van herkomst, Afghanistan, daadwerkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. U haalt geen overige moeilijkheden te hebben gekend in Afghanistan. U werd er nooit omwille van andere redenen gearresteerd of veroordeeld door de Afghaanse autoriteiten.

Voorts zorgen incoherenties, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen ervoor dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vluchtaanleiding uit Afghanistan.

Zo verklaart u dat tijdens jullie verblijf in Kabul, uw broer terugkeerde naar Shadalam om de eigendom van jullie overleden vader te verdelen met uw oom en neef, waar hij ter plekke werd vermoord door uw neef (CGVS p.6,12,13,14,16). U werd hiervan op de hoogte gesteld in een telefonisch gesprek met uw oom (CGVS p. 16). Het getuigt echter van enorm bevreemdend gedrag dat uw oom u per telefoon zou inlichten dat zijn eigen zoon net uw broer had vermoord. Hij zou dit maar liefst tijdens twee aparte telefoongesprekken hebben herhaald. Desondanks de conflictueuze situatie in Afghanistan, wordt moord nog altijd zeer zwaar bestraft. In beide het strafwetboek en volgens het religieus recht dat stringent wordt afgedwongen in rurale gebieden zoals waar u vandaan komt, bekoopt men moord met de doodstraf, zeker als er een opportunistisch oogmerk achter schuilt. Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Temeer gezien u deel uitmaakt van de Pashtun, een cultuur waarin de moord op familieleden verstrekende gevolgen kan hebben, getuige informatie waarvan bijlage. Het is dan ook verbijsterend dat uw oom op zulke loslippige wijze zijn eigen zoon oppert als zijnde de moordenaar van uw broer. Men kan immers redelijkerwijze verwachten dat uw oom zeer omzichtig zou omspringen met zulke informatie, gezien het leven van zijn eigen zoon zo op het spel komt te staan. De destructieve loslippigheid van uw oom ondergraaft zo de geloofwaardigheid van uw relaas. Het moet worden gezegd dat u ook niet in staat bent om enig bewijs voor te leggen van de dood van uw broer, wat meteen een louterend effect heeft op de bewering dat uw broer werd vermoord. In de vijf jaar sinds uw vertrek uit Afghanistan, kan immers worden verwacht dat u enig bewijs van zijn dood kan voorleggen. De verklaring dat u op geen enkele wijze in contact staat met iemand in Afghanistan kan u evenmin verschonen, daar blijkt dat u evenwel in contact staat met uw nicht in België die zelf wel degelijk contact heeft met familie in Afghanistan (CGVS p.6,7,8,19). Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de dood van uw broer en uw vertrek naar Kabul niet volledig rechtlijnig. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer naar Kunar ging en daar werd gedood. Hierna gingen u en uw moeder naar Kabul, waar u vier maanden verbleef (DVZ vragenlijst). Op het Commissariaat verklaart u dat u eerst naar Kabul vertrok met uw moeder en broer, dat u daar anderhalve maand was voor uw broer terug vertrok naar Kunar. Na zijn dood bleef u dan nog drie maanden in Kabul (CGVS p. 4,12,15,18). De verklaringen dat de tolk u bij DVZ niet heeft begrepen kan u niet verschonen, de verklaringen werden immers op het einde van het persoonlijk onderhoud op de DVZ aan u voorgelezen en u heeft deze voor akkoord ondertekend. Het bevreemdend gedrag van uw oom, uw tegenstrijdige verklaringen en het gebrek aan enig bewijs omtrent de dood van uw broer maken dat er aan dit deel van uw asielverklaringen geen geloof kan worden gehecht, en ondergraaft daarbij de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder zijn de verklaringen die u aflegt met betrekking tot de huurmoordenaar die de opdracht zou hebben gekregen u om het leven te brengen, niet in het minste geloofwaardig. Zo verklaart u dat uw neef een man had ingehuurd om u te vermoorden, en dat die tot Kabul kwam om de klus te klaren. Eens hij daar was, gaf hij u een naaiopdracht. Omdat u zo'n goed werk verrichtte, besloot hij u te vergeven, en informeerde hij u over het moordcomplot (CGVS p.12). Deze man zou echter geen onbekend gezicht zijn. Hij zou al verscheidene keren zijn langs geweest bij de kleermaker waar u werkzaam was, vooraleer hij u persoonlijk de opdracht gaf om kleren voor hem te maken. Na deze ene opdracht zou hij u hebben geïnformeerd over het moordcomplot (CGVS p.17). Op de eerste plaats zijn uw verklaringen hier wederom niet overeenstemmend met wat u verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar liet u uitschijnen dat u altijd kleren voor hem maakte, dat hij een klant van u was die u heel goed kende (DVZ, CGVS Vragenlijst, p.3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat dit wederom om een misverstand gaat (CGVS p. 18). Deze verklaringen kunnen u echter niet verschonen, zoals hierboven reeds werd vastgesteld. Vervolgens is het ook geheel onduidelijk waarom u in die periode nog bij die desbetreffende kleermaker zou werken. U verklaarde immers dat u anderhalve maand voor de desbetreffende kleermaker zou hebben gewerkt, waarna u ontslag nam. U vertelde uw moeder immers over de seksuele diensten die u in ondergeschikte orde moest leveren aan de kleermaker, waarna ze er op stond dat u hierna niet meer ging werken (CGVS p. 11). Dit alles was nota bene, voor het vertrek van uw broer. Tegelijkertijd verklaart u dat u drie maanden later in diezelfde winkel werd aangesproken door de huurmoordenaar (CGVS p.16,17). U stelt dat u er terug begon te werken omdat u geen andere keuze had, en dat het de veiligste keuze was om terug bij die kleermaker te gaan werken in plaats van ergens anders te gaan werken. Immers, als u iets fout zou doen bij een andere kleermaker, zou u daarvoor opdraaien (CGVS p. 15,18,19). Dat terug gaan werken bij de man die u seksuele handelingen deed stellen die u eerder niet langer kon verdragen u de veiligste optie leek, is echter moeilijk te geloven. Zeker gezien u tegen dan al behoorlijke werkervaring had, en bijgevolg naar alle waarschijnlijkheid andere opties had binnen de kleermakerssector in Kabul. Bovendien had uw moeder al eerder besloten om u daar niet langer te laten werken, het is dan ook weinig waarschijnlijk dat

ze haar enige overblijvende zoon terug laat werken voor een kleermaker die u misbruikte. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat u zichzelf naar het einde toe tegenspreekt. U zegt dat u aan de protection officer van het CGVS zaken heeft verteld die u nog nooit tegen iemand anders heeft verteld, zelfs niet uw moeder (CGVS p. 20). Gevraagd naar wat u daarmee bedoelt, verwijst u naar de handelingen van die man, de kleermaker (CGVS p. 20). Dit doet verbazen, sinds u eerder expliciet gewag maakt van het feit dat u uw moeder had ingelicht over de perversiteiten van deze man (CGVS p. 11). Dit alles doet serieuze twijfels rijzen met betrekking tot de noodlottigheden die u zijn overkomen in Kabul. Tenslotte moet u nog gewezen worden op de minieme kans dat de huurmoordenaar al eerder een bezoeker was van deze kleermaker. Zo verklaart u dat hij er in het verleden al vaker langs kwam en hij gekend stond als een gangster (CGVS p. 18). Zijn bezoekjes zouden dateren van toen u er net begon te werken, dus alvorens de moord op uw broer (CGVS p. 18). De kans dat uw neef, die woont in Kunar, een huurmoordenaar zou inhuren die al eerder bij u in Kabul, een stad van 4 miljoen mensen, op toevallige wijze op bezoek was geweest, is gigantisch klein. Geconfronteerd met deze spectaculaire toevalligheid, stelt u dat uw neef hem welbewust naar uw wijk had gestuurd om u te zoeken (CGVS p. 19). Dit verklaart echter op geen enkele wijze hoe deze man klaarblijkelijk al een vaste klant was bij de kleermaker toen u nog maar net begon te werken (CGVS p. 17,18). U slaagt er aldus allesbehalve in deze gril van het lot te verklaren, laat staan aannemelijk te maken. Bovendien is het ook weinig waarschijnlijk dat een betaalde huurmoordenaar, die al immer bekend was als een gangster, uw leven zou sparen omdat hij u een 'keurige jongen' vond die goed werk leverde (CGVS p.13,16,18). Men kan namelijk van een geharde crimineel verwachten dat hij niet al te veel sympathie zou hebben voor zijn slachtoffers. Deze vele onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden maken dat er ook aan dit deel van uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Het document dat u voorlegt, met name een kopie van uw taskara, doen niets om deze ongeloofwaardigheden te remediëren. Uw identiteit wordt heden immers niet in vraag gesteld.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en

dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de moord op uw broer naar aanleiding van een familiaal grondconflict en het gegeven dat er een huurmoordenaar achter u aan werd gestuurd door uw neef; moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Dit maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. In de EASO Guidance Note (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>

of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging u hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. Sinds uw twaalfde werd u onderwezen in de kunst van het kleermaken door uw eigen moeder (CGVS p. 11). Tegen dat u twintig jaar oud was, kon u dan ook aan de slag als kleermaker in Kabul, waar u verscheidene opdrachten verrichtte gedurende vier maanden lang (CGVS p.10,11,15). Hoewel uw verklaringen omtrent de huurmoordenaar en onfortuinlijke ervaringen in Kabul allerminst geloofwaardig zijn, is er geen reden om te twifelen aan uw bewering dat u een opleiding als kleermaker heeft genoten, en dat u wel degelijk zulke werkzaamheden heeft verricht in Kabul. Immers, uw verscheidene ervaringen als kleermaker hebben an sich geen invloed op uw asielrelaas. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat u wel degelijk heeft gewerkt in Jalalabad. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers: “Als ik problemen had ging ik wel een periode schuilen in Jalalabad. Ik zocht daar dan werk, en bij wie ik werkte, verbleef ik ook” (DVZ, Verklaring DVZ, p.5). Uw bewering dat u dit nooit zou hebben gezegd doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS p. 10). Het is immers ondenkbaar dat de dossierbehandelaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken zulke zaken uit het ongerijmde zou reproduceren. Bovendien verklaarde u zich akkoord met de notities van de DVZ tijdens uw persoonlijk onderhoud. Nadat deze u werden voorgelezen, hebt u immers voor akkoord ondertekend. De constatacie dat u uw werkzaamheden in Jalalabad tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS probeert te verdoezelen, maakt het niet mogelijk om de aard van deze werkzaamheden in kaart te brengen. Het staat echter buiten kijf dat u wel enige werkervaring heeft opgedaan, dit gecombineerd met uw opleiding als kleermaker en effectieve ervaring als kleermaker, geeft blijk van een ondernemend jongeman met aanzienlijke vaardigheden die in staat is in zijn eigen levensonderhoud in verscheidene Afghaanse grootsteden, met name Kabul en Jalalabad.

Verder dient gewezen te worden op het feit dat u zelf aanbrengt wel degelijk over een netwerk te beschikken in Kabul. U verklaarde immers dat u gedurende een periode in Kabul kon verblijven bij I. (...) (CGVS p. 10). Deze man gaf u niet alleen onderdak maar regelde ook werk voor u (CGVS p. 10, 11). U zei onomwonden dat deze man meer betekende voor u dan uw eigen familie, u had er dan ook een zeer goede relatie mee (CGVS p.10). I. (...) liet u tevens verblijven bij zijn eigen broer (CGVS p. 19). Dat deze man een belangrijke rol speelde in uw leven in Kabul, staat buiten kijf. U verklaart echter geen contact meer met iemand te hebben in Afghanistan, u zou zelfs met niemand meer hebben gesproken sinds uw vertrek, zelfs niet met uw moeder (CGVS p. 7,10). U motiveert dit totale gebrek aan communicatie door het feit dat u uw gsm moest afgeven aan de smokkelaar (CGVS p. 7). Deze eerder stereotiepe uitlegging kan echter niet verklaren hoe u gedurende vier jaar geen enkel contact had met het thuisfront. Zeker gezien u meerdere gsm's heeft gehad in die periode en u in direct contact stond met uw nicht (CGVS p. 5,6,7). U had aldus duidelijk de mogelijkheden om te communiceren met uw netwerk in Afghanistan, en men kan ook redelijkerwijze verwachten dat u hiertoe alles in het werk zou stellen. Er kan dus absoluut geen geloof worden gehecht aan de bewering dat u niet meer heeft gecommuniceerd heeft met uw Afghaans netwerk. Toegevoegd kan worden dat u het CGVS ook in het ongewisse laat over uw broer. Zoals boven uiteengezet werd, slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat uw broer werd gedood. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen, bestaat het vermoeden dat uw broer nog in leven is. Wat uw reële familiale netwerk in Afghanistan verder in vraag stelt.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk was. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die uw oom en neef gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het verzoek om internationale bescherming door uw nicht S. B. M. (...) (O.V. nummer (...), CG (...)) nog in behandeling is bij het CGVS. Hierbij dient gewezen te worden op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming op basis van haar individuele merites beoordeeld dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat haar vluchtmotieven wel degelijk verband houden met de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag, aangezien haar problemen voortvloeien uit het feit dat zij *“als wees aan vaderszijde en zoon van een Afghaanse weduwe”* tot een sociale groep behoort, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij geenszins overtuigt waar zij thans haar problemen wijt aan het feit dat zij tot een sociale groep behoort, nu uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat het motief van haar oom en neef om haar broer te vermoorden en haar eveneens te willen elimineren louter het veiligstellen van hun erfrecht betreft. Immers stelde zij uitdrukkelijk dat haar broer vermoord werd *“uit hebzucht, naar het huis, naar eigendom”* (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 7). Tevens blijkt uit haar verklaringen dat zij daarvoor tijdens hun verblijf in Kabul geen problemen kenden met de familie en dat hun problemen pas begonnen toen haar broer wilde dat het eigendom verdeeld werd (notities CGVS, p. 14-15).

2.2.4. Waar verzoekende partij meent dat bij de beoordeling van haar verklaringen onvoldoende rekening gehouden werd met het feit dat zij een ongeschoolde analfabeet is en met haar psychische toestand omwille van de gebeurtenissen in Afghanistan, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij omwille van psychologische problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verder duidt de Raad erop dat ook van een persoon met een geringe opleiding redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij consistente en coherente verklaringen kan afleggen in verband met de door hem voorgehouden gebeurtenissen.

2.2.5.1. Verder bemerkt verzoekende partij nog dat *“(d)e door verzoeker omschreven omstandigheden en ervaringen (...) zeer aannemelijk (zijn) binnen de Afghaanse context en (...) perfect (stroken) met informatie over de Afghaanse context”*. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende rapporten over de situatie van Afghaanse weduwes en hun kinderen en over landconflicten (bijlagen 3-5).

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van Afghaanse weduwes en hun kinderen en over landconflicten in Afghanistan (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift) allerminst volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke nu, zo blijkt uit de bestreden beslissing en uit hetgeen wat volgt, geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen omwille van de vastgestelde incoherenties, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij het bevreemdend acht dat haar oom haar per telefoon zou inlichten dat zijn eigen zoon net haar broer had vermoord, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat haar oom dit incident niet uitdrukkelijk heeft voorgesteld als een moord door zijn zoon en slechts stelde dat er een gevecht was tussen haar broer en zijn zoon waarbij haar broer om het leven kwam. Verder stelt verzoekende partij dat uit het door verwerende partij bijgebrachte Landinfo-rapport blijkt dat moord in bepaalde situaties zowel aanvaardbaar als noodzakelijk wordt beschouwd, in het bijzonder bij eerkwesties. Verzoekende partij benadrukt dat het conflict een eercomponent inhield, aangezien het vertrek van haar moeder met haar zonen uit het dorp beschouwd wordt als een oneervolle handeling, en dat de moord op haar broer een vorm van wraak betreft voor het schenden van de eer van de familie van haar oom. In dergelijke context is het allerminst ongewoon dat haar oom verzoekende partij hierover inlicht. Bovendien, zelfs indien de omstandigheden de moord niet zouden verantwoorden, is het onwaarschijnlijk dat dit incident negatieve gevolgen zou hebben voor haar neef, gelet op de context waarin het incident zich afspeelde, met name een afgelegen dorp in een ruraal gebied in Kunar, een provincie waar de Afghaanse overheid en officiële instanties een zeer zwakke positie hebben. Verzoekende partij verwijst desbetreffend tevens naar informatie waaruit de corruptie binnen het Afghaanse rechtssysteem en de straffeloosheid blijkt (bijlage 4 van het verzoekschrift). Verzoekende partij verwijst naar haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud waaruit duidelijk blijkt dat de politie niet bereid was op te treden naar aanleiding van dit incident en stelt dat het dan ook duidelijk is dat haar oom geen enkel risico liep toen hij aan haar vertelde over de omstandigheden waarin haar broer overleden was.

2.2.6.2. De Raad herhaalt vooreerst dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nergens naar voren komt dat haar broer vermoord zou zijn uit wraak omdat zij de eer van de familie zouden hebben geschonden, nu zij immers uitdrukkelijk stelde dat haar broer vermoord werd *“uit hebzucht, naar het huis, naar eigendom”* (notities CGVS, p. 7), zij daarvoor tijdens hun verblijf in Kabul geen problemen kenden met de familie en hun problemen pas begonnen toen haar broer wilde dat het eigendom verdeeld werd (notities CGVS, p. 14-15). De *post-factum* verklaring van verzoekende partij dat haar broer vermoord werd uit wraak omdat zij de eer van de familie zouden hebben geschonden komt dan ook allerm minst overtuigend over en kan niet aanvaard worden als verklaring voor de door verzoekende partij beschreven gang van zaken. De Raad treedt verwerende partij in de motivering dat het geenszins aannemelijk is dat haar oom haar per telefoon zou inlichten dat zijn eigen zoon net haar broer had vermoord, nu moord nog altijd zeer zwaar bestraft wordt en dit desondanks de conflictueuze situatie in Afghanistan. Dat haar oom niet uitdrukkelijk zou hebben gezegd dat zijn zoon haar broer had vermoord, strookt voorts niet met hetgeen verzoekende partij hierover verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud nu zij er herhaaldelijk uitdrukkelijk bevestigt dat haar oom haar aan telefoon vertelde dat zijn zoon E. haar broer had doodgeschoten tijdens een uit de hand gelopen ruzie (notities CGVS, p. 17). Waar verzoekende partij stelt dat haar oom geenszins een risico liep, gelet op de context waarin het incident zich afspeelde, met name een afgelegen dorp in een ruraal gebied in Kunar, een provincie waarin de Afghaanse overheid en officiële instanties een zeer zwakke positie hebben, en de corruptie en straffeloosheid in Afghanistan, duidt de Raad er evenwel op dat uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1) duidelijk blijkt dat moord zeer zwaar wordt bestraft en dat in beide het strafwetboek en volgens het religieus recht, dat stringent wordt afgedwongen in rurale gebieden, men moord met de doodstraf bekoopt, zeker als er een opportunistisch oogmerk achter schuilt. De Raad wijst erop dat hierboven reeds werd opgemerkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar broer vermoord werd omdat zij de eer van de familie zouden hebben geschonden doch louter omwille van een eigendoms kwestie. Tevens blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat in de cultuur van de Pashtun de moord op familieleden verstreckende gevolgen kan hebben (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 2). In dergelijk context is het dan ook wel degelijk allerm minst geloofwaardig dat haar oom op zulke loslippige wijze zijn eigen zoon zou opperen als moordenaar van haar broer en men kan redelijkerwijze verwachten dat haar oom zeer omzichtig zou omspringen met zulke informatie, gezien het leven van zijn eigen zoon zo op het spel komt te staan.

2.2.7.1. Wat betreft de vaststelling dat zij niet in staat is om enig bewijs voor te leggen van de dood van haar broer, meent verzoekende partij vooreerst dat de emotie die zij toonde toen zij tijdens haar persoonlijk onderhoud vertelde over de dood van haar broer een aanwijzing vormt van geloofwaardigheid. Verder onderstreept zij dat zij geen enkel contact heeft met familie in de provincie Kunar, nu zij immers een conflict heeft met de familieleden die nog in Kunar verblijven. In het verzoekschrift wordt tevens gesteld dat het waarschijnlijk is dat verzoekende partij er verder ook geen contacten heeft opgebouwd gezien haar zwakke maatschappelijke positie aldaar. De rest van haar familie bevindt zich in Kunduz. Verzoekende partij ziet bovendien niet in welk bewijs zij kan bijbrengen van de dood van haar broer, nu *“(h)et (...) gezien de omstandigheden waarin het incident zich heeft voorgedaan immers plausibel (is) dat de broer in ‘intieme’ kring begraven werd, zonder dat foto’s of een overlijdensakte als bewijs van zijn dood werd gemaakt”*.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit het bovenstaande allerm minst blijkt dat verzoekende partij zelfs nog maar een poging heeft ondernomen om enig bewijs inzake de dood van haar broer bij te brengen. Evenmin blijkt zulks uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, nu zij louter opmerkte dat zij op geen enkele wijze in contact staat met iemand in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt evenwel de pertinente bemerking gemaakt dat verzoekende partij echter in contact staat met haar nicht in België die zelf wel degelijk contact heeft met familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 6, 7, 8 en 19). Uit niets blijkt dat verzoekende partij enige poging heeft ondernomen om via deze weg bewijs inzake de dood van haar broer te bekomen. Dat er geen bewijs van diens dood zou bestaan, betreft verder een loutere veronderstelling die op niets is gebaseerd, nu verzoekende partij zelfs niet getracht heeft enig bewijs dienaangaande te bekomen. Dat zij in de vijf jaar sinds haar vertrek uit Afghanistan er niet in slaagt enig bewijs van de dood van haar broer te bekomen, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door haar beweerde moord op haar broer. Voorts stelt de Raad nog dat de emotionele reactie van verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud toen zij vertelde over haar broer op zich allerm minst volstaat om de dood van haar broer in de door haar beweerde omstandigheden aan te tonen.

2.2.8. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat haar verklaringen omtrent de dood van haar broer en haar vertrek naar Kabul niet volledig rechtlijnig zijn, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers, de hierboven vastgestelde volstrekt ongeloofwaardige gang van zaken en het gebrek aan enig bewijs van de dood van haar broer, volstaan reeds om te besluiten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden moord op haar broer.

2.2.9.1. Waar in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat ook haar verklaringen over de huurmoordenaar die de opdracht zou hebben gekregen haar om het leven te brengen niet in het minste geloofwaardig zijn, stelt verzoekende partij dat waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij 'altijd' kleren voor hem maakte, zij bedoelde dat deze man altijd voor zijn kleren bij hun naaiatelier kwam; dat het gezien hij vaak in het naaiatelier kwam het niet verwonderlijk is dat zij stelt dat zij deze man goed kende; dat er weliswaar sprake is van een zeker toeval doch niet van een onwaarschijnlijk toeval nu haar neef wellicht wist waar zij werkte en hij via-via in contact is gekomen met de huurmoordenaar die uit de buurt van deze wijk kwam en de opdracht makkelijk kon uitvoeren; dat zij vermoedt dat de huurmoordenaar waarschijnlijk een aantal weken na hun directe ontmoeting via-via werd gecontacteerd met de vraag of hij bereid was iemand in een nabijgelegen wijk uit de weg te ruimen en dat hij vervolgens verzoekende partij herkende toen men hem de foto van de betrokkene liet zien; dat vermoed kan worden dat de huurmoordenaar nog niet eerder geconfronteerd werd met een doelwit dat hij kende waardoor het allerm minst onwaarschijnlijk is dat hij besloot haar een kans te geven te ontkomen; dat zij geen andere keuze had dan opnieuw te gaan werken in het naaiatelier aangezien zij geenszins de nodige werkervaring had om in Kabul in een ander naaiatelier een betaalde functie te krijgen; en dat zij haar moeder niet vertelde dat zij opnieuw in dienst was bij dit naaiatelier en dat zij hierop doelde toen zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij bepaalde zaken nog nooit tegen iemand anders heeft verteld, zelfs niet haar moeder.

2.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog niet verder komt dan het uiten van *post-factum* verklaringen die evenwel geenszins kunnen overtuigen gelet op haar eerdere verklaringen.

Vooreerst bemerkt de Raad dat verzoekende partij de zaken wel degelijk anders voorstelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers liet zij daar duidelijk uitschijnen dat zij altijd kleren voor hem maakte en dat hij een klant van haar was die zij heel goed kende (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, p. 3). Dat zij hiermee louter bedoelde dat hij altijd bij hun naaiatelier kwam, kan geenszins overtuigen gelet op haar uitdrukkelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (*"Mijn neef heeft geld gegeven aan iemand, iemand gevaarlijk, een moordenaar. Hij gaf hem geld om naar Kaboel te komen en mij te doden. Ze wisten niet dat die persoon mijn vaste klant was toen ze geld gaven aan hem met mijn foto. Ik maakte altijd kledij voor hem. Hij kwam bij mij en zei dat ze mijn foto hadden getoond samen met 120.000 afghani om jou te doden (...) Hij wou me niet doden want hij kende me van lang geleden, hij was mijn klant en kende me heel goed"* (vragenlijst CGVS, p. 3)). Volgens haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud was de man weliswaar al verscheidene keren langs geweest bij de kleermaker waar zij werkzaam was, doch zou hij haar slechts één keer persoonlijk de opdracht hebben gegeven om kleren voor hem te maken waarna hij haar informeerde over het moordcomplot (notities CGVS, p. 17). Haar verklaringen zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig.

Voorts treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in de motivering dat het allerm minst aannemelijk is dat verzoekende partij terug bij deze kleermaker zou gaan werken. Waar verzoekende partij stelt dat zij geen andere keuze had omdat zij niet de nodige werkervaring had om in Kabul in een ander naaiatelier een betaalde functie te krijgen, wijst de Raad evenwel op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tegen dan al een behoorlijke werkervaring had, en bijgevolg naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk andere opties had binnen de kleermakerssector in Kabul. De verklaring van verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat het de veiligste keuze was om terug bij die kleermaker te gaan werken in plaats van ergens anders te gaan werken (notities CGVS, p. 15, 18, 19) houdt dan ook totaal geen steek. In de bestreden beslissing wordt tevens terecht opgemerkt dat het evenmin geloofwaardig is dat haar moeder haar enige overblijvende zoon terug zou laten werken voor een kleermaker die hem misbruikte. Dat haar moeder niet zou hebben geweten dat zij opnieuw bij deze kleermaker ging werken betreft voorts een *post-factum* verklaring die allerm minst kan overtuigen, nu het niet aannemelijk is dat verzoekende partij onopgemerkt opnieuw bij diezelfde kleermaker zou kunnen gaan werken. Dat zij hierop doelde toen zij stelde dat er zaken zijn die zij nog nooit tegen iemand anders heeft verteld, zelfs niet haar moeder, maakt zij dan ook evenmin aannemelijk temeer nu uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat zij op algemene wijze verwees naar de handelingen van de kleermaker en geenszins naar het feit dat zij opnieuw bij deze man zou zijn gaan

werken ("Wat heeft u mij verteld dat u niet tegen uw moeder kon zeggen? Wat mij overkomen is bij die ene persoon, de handelingen van die man." (notities CGVS, p. 20)). De vastgestelde tegenstrijdigheid met haar eerdere expliciete verklaring dat zij haar moeder had ingelicht over de perversiteiten van deze man blijft dan ook onverminderd overeind.

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in de motivering dat de door verzoekende partij beschreven gang van zaken allerminst geloofwaardig is, gelet op de minieme kans dat haar neef, die woont in Kunar, geheel toevallig een huurmoordenaar zou inhuren die al eerder bij haar in Kabul, een stad van 4 miljoen mensen, op toevallige wijze op bezoek was geweest. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich desbetreffend beperkt tot vergezochte hypothesen, zonder evenwel deze wel zeer toevallige gang van zaken afdoende te verklaren. Tevens acht de Raad het evenmin plausibel dat een betaalde huurmoordenaar, die al immer bekend was als een gangster, haar leven zou sparen omdat hij haar een 'keurige jongen' vond die goed werk leverde, aangezien van een geharde crimineel verwacht kan worden dat hij niet al te veel sympathie zou hebben voor zijn slachtoffers. Ook wat dit betreft komt verzoekende partij niet verder dan loutere speculaties die geenszins kunnen overtuigen.

2.2.10. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien aan de door haar voorgehouden asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig motiveert dat, daargelaten de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, verzoekende partij in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij dat zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende rapporten en internetartikelen in verband met de veiligheidssituatie in Kabul (bijlagen 6-11) en stelt dat hieruit de grote impact van het geweld op de burgerbevolking blijkt en dat zeer recent nog verschillende grootschalige aanslagen plaatsvonden in de hoofdstad waarbij talrijke burgerdoden vielen en in sommige gevallen ook burgers het rechtstreekse doel van de aanslag waren. Tevens blijkt uit deze informatie de prangende humanitaire situatie in de hoofdstad Kabul. Verzoekende partij wijst tevens op de conclusie van UNHCR dat gezien de actuele veiligheids- en humanitaire situatie en de situatie op vlak van mensenrechten in Kabul in het algemeen geen intern vestigingsalternatief bestaat in de hoofdstad Kabul (zie bijlage 6 van het verzoekschrift, "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (uittreksel)*"). Tevens verwijst verzoekende partij in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat in hoofde van de betrokkene geen sprake was van een intern vestigingsalternatief in Kabul. Verzoekende partij onderstreept dat zij geen netwerk heeft in de hoofdstad Kabul; dat zij er slechts één persoon kent, met name I., dat waar zij verklaarde dat zij een zeer goede relatie had met I. deze verklaring in zijn context moet worden gezien nu zij heel haar leven slecht behandeld is geweest maar plots goed behandeld werd door een vreemde; dat zij geen eerdere professionele werkervaring heeft; en dat zij nooit in Jalalabad heeft gewerkt en dat zij vermoedt dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken 'Barabad' verkeerdelijk als 'Jalalabad' heeft begrepen en opgeschreven. Ten slotte wijst verzoekende partij nog op haar psychische kwetsbaarheid waardoor zij niet als een 'gezonde jongeman' kan worden beschouwd.

De Raad stelt evenwel vast dat deze bemerkingen niet van aard zijn de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet te weerleggen.

De Raad bemerkt vooreerst dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie inzake de veiligheidssituatie in Kabul (bijlagen 6-11 van het verzoekschrift) niet blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in die zin gewijzigd is dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Met louter te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Kabul brengt verzoeker zelf geen informatie bij die afbreuk vermag te doen aan de veiligheidsanalyse in de bestreden beslissing, waarbij verwerende partij niet ontkent dat er nog steeds aanslagen in de stad plaatsgrijpen.

Verder is de Raad van oordeel dat *in casu* van verzoekende partij, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in Kabul vestigt.

Vooreerst betreft verzoekende partij een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, die initiatief en zelfstandig genoeg is om naar Europa te komen in een poging zich hier in een voor haar vreemde gemeenschap te vestigen. Waar verzoekende partij duidt op haar psychische kwetsbaarheid en stelt dat zij dan ook geenszins een 'gezonde jongeman' is, duidt de Raad erop dat verzoekende partij inzake de door haar voorgehouden psychische problemen geen enkel medisch attest bijbrengt. Hiermee kan dan ook geen rekening worden gehouden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk enige werkervaring heeft opgedaan, zowel in Kabul als in Jalalabad, en dat zij een opleiding heeft gehad als kleermaker en ook effectieve ervaring heeft als kleermaker (notities CGVS, p. 12 en 15-16; administratief dossier, stuk 8, verklaring DVZ, vraag 10), hetgeen blijk geeft van een ondernemend jongeman met aanzienlijke vaardigheden die in staat is in zijn eigen levensonderhoud te voorzien in verscheidene Afghaanse grootsteden, met name Kabul en Jalalabad. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit heeft verklaard dat zij in Jalalabad heeft gewerkt en dat men waarschijnlijk verkeerdelijk "Jalalabad" in plaats van "Barabad" heeft genoteerd, stelt de Raad evenwel vast dat deze uitleg geenszins kan overtuigen gelet op de wijze waarop haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden genoteerd. Immers, gevraagd naar haar exact adres in Afghanistan en haar hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren, gaf zij aan dat zij sinds haar geboorte tot haar vertrek in Barabad woonde, doch voegde zij hieraan expliciet toe dat *"Als ik problemen had, ging ik wel een periode me schuilen in Jalalabad. Ik zocht daar dan werk en bij wie ik werkte, verbleef ik ook."* (verklaring DVZ, vraag 10). Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat uit haar verklaringen tevens blijkt dat zij over een netwerk beschikt in Kabul, nu zij immers aangaf dat zij gedurende een periode in Kabul kon verblijven bij I., die haar niet alleen onderdak gaf maar ook werk voor haar regelde, en waarover verzoekende partij onomwonden zei dat deze man meer betekende voor haar dan haar eigen familie en dat zij er een zeer goede relatie mee had (notities CGVS, p. 10). Ook liet deze I. haar verblijven bij zijn eigen broer (notities CGVS, p. 19). Dat verzoekende partij thans in haar verzoekschrift haar band met I. tracht te minimaliseren komt, gelet op haar eerdere verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, allerm minst overtuigend over.

Verder dient er nog op te worden gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij niet meer heeft gecommuniceerd met haar Afghaans netwerk, nu verzoekende partij zich desbetreffend beperkt tot de stereotiepe verklaring dat zij haar gsm moest afgeven aan de smokkelaar, dewelke echter niet kan volstaan om te verklaren waarom zij gedurende vier jaar geen enkel contact had met het thuisfront temeer gezien zij meerdere gsm's heeft gehad in die periode en zij in direct contact stond met haar nicht en zij aldus duidelijk de mogelijkheden had om te communiceren met haar netwerk in Afghanistan.

Ten slotte wijst verwerende partij er ook hier op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat haar broer werd gedood waardoor het vermoeden bestaat dat haar broer nog in leven is, hetgeen haar reële familiale netwerk in Afghanistan verder in vraag stelt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert de Raad dat verzoekende partij niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de socio-economische omstandigheden in Kabul, is de Raad evenwel van oordeel dat, gelet op voormelde vaststellingen in verband met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, er *in casu* geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekende partij in de stad Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

Wat ten slotte nog de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, wijst de Raad erop dat dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 februari

2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT